

3. HAYALET VE DAVETSİZ MİSAFİR

James erkenden kalktı. Oda sessizdi fakat sessizliği bozan tek şey Gryffindor öğrencilerinin solukları ve Noah'ın ıslık gibi olan horlama sesleriydi. Odadaki ışık sadece kapalı perdelerin arkasından sızan doğmakta olan güneşin ışıklarıydı. James tekrar uyumayı denedi, fakat akıllı bilinmezliklerle dolu olan ve tecrübe etmesi gereken önündeki iki saat süreyle doluydu. Birkaç dakika sonra ayaklarını yataktan dışarı uzattı ve giyinmeye başladı.

Hogwarts'ın koridorları gündüzleri olduğu gibi kalabalık ve meşgul insanlarla dolu olmadığından ıssız ve sessiz görünüyordu. Ortam serin ve sakin olmasına karşın gündüzün kargaşası basamaklarda ve kapıların ardında kendini belli ediyordu. James gündüz öğrencilerle dolacak olan boş koridorları ve sınıfları geçerken ev cinlerinin faaliyetlerine dair ipuçları yakaladı: banyo kapısının önünde duran saphı silecek ve bir kova; pişmekte olan keklerin enfes kokusu ile çaydanlık ve tavaların şangırtısı; havalandırmayı açmak için inci gibi dizilmiş pencere süsleri.

James Büyük Salona doğru yöneldi fakat güneşim henüz aydınlatmadığı gece karanlığında, orayı sessiz ve boş buldu. Etrafa göz gezdirdi ve bir noktaya tekrar baktı. Yarı saydam bir şeyler etrafında dönüp duruyordu.. gri şekil hafif kızgın bir ses tonuyla homurdandı. James onun ne olduğunu anlamaya çalışarak izlemeye devam etti.

Bu kendinden geçmiş bir ifadeyle oraya buraya savrulan küçük fakat şişman bir adamın şeklini andırıyordu. Bütün bu ihtimallere karşın figür eşyalara mükemmel oranlarla temas ediyordu. James bu dengeli objelerin bina masaları üzerine tam düşmek üzereyken asılı kalmakta olduğunu gördü.

“Fiuuu!” diye bağırdı figür James’i yerinden hoplatarak. Onu görmüştü.onun üzerine öyle bir iniş yaptı ki James neredeyse kitaplarını düşürecekti.. “Kim boşlukta dolanır ki sabah eğlencelerini planlarkeeen!!!...” diye şarkı söyledi figür, kuş beyinli!” diye duyurdu Peeves James’in etrafında dönerek.. “sesinde hem bir kızgınlık hem de neşe vardı.

“Oooo,” dedi James. “Seni tanıyorum. Annem ve babam senden bahsetmişti. Peeves.”

“Ben de seni tanıyorum kuş beyinli!” diye duyurdu Peeves James’in etrafında dönerek. “Küçük Potter, James! Oooo! Hiç de babasına çekmemiş, gece yarısı dolanıyor! Geceyi tercih etti ve yaptı! Kahvaltıdan bir şeyler mi arıyor yoksa? Oh, küçük cin hizmetçileriniz hala hazırlamadılar kahvaltılarınızı küçük bey! Hogwarts bu saatlerde sadece Peeves’e aittir. Bunun yerine kendine başka bir yer bulmaya ne dersin?”

Peeves şişkin göğsünü James’in yüzüne doğrulttu. Cisimler fasulyeli böreğin içinden düşen taneler gibi Peeves’in avucuna doluyordu.

“Hayır, teşekkürler! Ben... Ben çıkayım o halde.” James omuzlarında bir ağırlık hissetti ve geriye dönerek ilerlemeye başladı.

“Güven, biz mi? Mm! Fasulyeler, fasulyeler ne de sanatsal meyveler!” Peeves James’i es geçti ve tekrar yükseldi. Birkaç dakika sonra kendini okul arazisine bakan geniş ve uzun bir balkonda buldu. Güneş doğarken gölle birleşmişçesine bir ufuk çizgisi oluşturmuştu. James ilk gününe başlamanın mutluluğu ve heyecanı ile arkasındaki duvara yaslandı.

Bir şeyler harekete geçmişti. James etrafına bakındı. Orada, ormanın kenarında, Hagrid’in kulübesinin yanında bir şeyler oluyordu. Belki de Hagrid dönmüştü. James kulübeyi inceledi., hala duman yoktu bacasında. Arazi boş ve geniş göründü. James sessizce homurdandı. Hagrid neden hala geri dönmemişti?

Yarı-devlerin canavarlara karşı savaşma kabiliyeti olduğunu ve bunun bir zorunluluk olduğunu biliyordu, üzüldü, eğer ailesi ile birlikte olsaydı bunlar için kaygılanmasına gerek kalmayacaktı. Belki de devlerle onların daha güçlü olduğu bir zamanda kavga etmek sorun olabilirdi. Belki de Hagrid ya da Grawp’a saldırmış, hatta onları hapsetmiş bile olabilirdi. Belki de...

Hareketlilik James’in gözüne tekrar çarptı. Hagrid’in kulübesinin ardından aydınlık bir ışık ile flaş sesi geldi. Ardından bir baş göründü. James bunun babasının yaşlarında bir adam olduğuna ancak karar verebildi. Adam çevreye bakındı ve kamerasını kaldırdı. Kalenin bir fotoğrafını daha çektiğinde bir flaş patlaması daha yaşandı.

James az önce yaşadıklarını anlatabileceği bir öğretmen belki bir ev cini bulabilmek için davrandı. Aceleyle zıpladı ve tam o sırada kitaplarını düşürdü. Yarı saydam ve beyaz bir figür yanı başında duruyordu. James’i geçti ve okul sahasında başkasının işine burnunu sokmuş kameralı adamın üzerine doğru gitmeye başladı. Hayalet figürü güneşin ışığını yarararak adama doğru ilerliyor, fakat adam sanki onun gelişini daha önceden tahmin etmiş gibi davranıyordu. Bir yanı kaçma isteği göstermesine karşın ufak bir ürperti dışında tepki göstermiyordu. Tekrar kamerasını eline aldı ve hayalet figür kendine yaklaştığında birkaç kez daha fotoğraf çekti. Sonunda tam figür yakalamak üzereyken bütün eşyalarını topladı ve ormanın derinliklerine doğru kayboldu. Hayalet av peşinde olan bir köpek gibi takip etmeyi denedi. Birkaç kez daha etrafına bakındı çaresizce arandı. Birkaç dakika sonra tekrar kaleye döndü. James izledikçe onun katı bir figüre dönüştüğünü gördü. Tekrar kalenin balkonuna geldiğinde bu James’e genç bir adammış gibi geldi.

Hayalet adam hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yürüdü ve boynunu büktü. Sonra etrafına bakındı, James'i gördü ve durdu.

Adamın James'i fark edip ifadesiz bir suratla onu incelemesi sırasında uzun ve kesinlikle zorlayıcı bir an yaşanmıştı. Sonra figür hızlıca ve tamamen gözden kayboldu.

James az önce figürün bulunduğu yere baktı. Bunu hayal etmediğini biliyordu. Hayaletler en az asalar ve hareketli portreler kadar Hogwarts'ın parçalarıydı. Daha bir gün önce Rawenclaw hayaleti Gri Lady'i koridorlarda dolaşırken görmüştü. James o sırada Gryffindor hayaleti Neredeyse Kafasız Nick'i arıyordu. Fakat az önce gördüğü James'in tanıdığı biri değildi. Elbette ailesi ona Hogwarts hayatını tüm detaylarıyla anlatmamışlardı. Bu da kendisine yeni olan şeylerden biriydi. O adam büyücü muhabirlerden biri olabilir miydi? Elbette Dırdırcı'dan değildi. James onların Hogwarts'ın bir sabahını incelemeye pek de meraklı olmadıklarını biliyordu. Yine de Hogwarts'ın kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye meraklı birkaç büyücü vardı elbette, tabii babasının çalıştığı bakanlıktan gönderilmiş olmak üzere.

James kahvaltudan önce Ted ve ya diğer Gremlinlerden birini bulmak umuduyla ortak salona döndü. Aklına anne ve babasının iyi dileklerini Profesör Longbottom'a iletmek geldi. Sonra bunu da kahvaltıda halletmeye karar verdi, bu sayede Hogwarts hayaletleri ve kameralı adamlar hakkındaki sorularını da sorabilirdi.

Ne büyük salonda ne de başka bir yerde Neville'den eser yoktu. Masalar okul çüppelerini giymiş öğrencilerle doluydu.

"Yani sen okulun fotoğrafını çeken birini mi gördün avluda?" diye sordu Ralph Fransız tostu ile dolu olan ağzının arasından. "Peki, bunun ne kötülüğü var ki?"

"Ben daha çok hayaletle ilgileniyorum," dedi Zane kararlıca. "Nasıl öldürüldüğünü merak ediyorum. Hayaletler sadece intikam almak için geri dönmezler mi?"

James ürperdi. "Bilmiyorum. Büyüklerden birine sor. Ya da Nick'i gördüğün bir başka sefer ona da sorabilirsin."

"Neredeyse Kafasız Nick?" dedi Sabrina masanın öbür ucundan.

"Evet, nerede o? Ona sormak istediğimiz sorular var."

"Gitti." Dedi Sabrina saçlarını savurarak. "Bizim ilk yılımızdan beri burada değil. Sonunda Kafasızlar Avına katılmayı başardı. Onun için bir parti yaptık, daha sonra da gitti. Bir daha da geri gelmedi. İhtiyacı olan şeyi bulmuş olmalı. Onun için en iyi olanı. Yine de..."

"Kafasız..." diye başladı Ralph devam etmek isteyip istemediğinden emin olamayarak.

"Hiç geri gelmedi mi?" James tekrar etti. "Ama o Gryffindor binasının hayaletiydi. Şimdi ki hayaletimiz kim?"

Sabrina tekrar kafasını salladı. "Şu anda bir hayaletimiz yok. Bazılarımız bunun Dumbledore olabileceğini düşündük, ama maalesef olmadı."

"Ama..." dedi James fakat nasıl devam etmesi gerektiğini bilmiyordu. Bütün binaların bir hayaleti olmalıydı. Bir önceki gece gördüğü genç silueti hatırladı.

"Postalar!" dedi Zane. Herkes havada uçuşan baykuşlara yöneldi.

Etraf birden kanat çırpmaları, dökülen mektuplar ve paketlerle doldu. James'in gözü sabah Peeves'in nesnelere çektığı noktaya takıldı. Daha bir şey söyleyemeden orada oturan bir kız sinirli ve şaşkın bir şekilde bağırdı. Ayağa kalktı ve üzerindeki sarı lekelerle masanın yanında durdu.

"Yumurtam havaya uçtu!"

Daha birçok kişi baykuşlar gelince aynı şekilde çılgınlık attı. Ralph ve Zane neler olup bittiğini anlamak istercesine etraflarına bakıyorlardı.

“Gitme zamanı millet!” dedi James gülmemeye çalışarak. Konuşur konuşmaz yarısı dolu olan meyve suyu bardağının içine fasulye tanesi düştü. Meyve suyu dışarıya ince bir volkan tabakası gibi sıçradı. James, Zane ve Ralph salonu terk etmeye çalışırken, birden Peeves’in gür ve şarkı söyleyen sesi ortalığı inletmeye başladı.

Teknomansi sınıfı giriş salonunun üzerinde bulunan küçük sınıflardan biriydi. Bir tane penceresi vardı ve bu pencere tam öğretmen masasının arkasında olduğu için dışarıdan gelen güneş ışığı direk olarak Profesör Jackson’un kafasına çarpıyordu. Zane ve James oraya vardığında, Profesör elindeki bir mürekkep ve parşömenle uğraşıyordu. Kendilerine odadaki sessizliği sandalye gıcırıltılarıyla bozmamaya dikkat ederek gayet rahatsız iki sıra buldular. Oda, sanki konuşmayı kendine yasaklamış öğrencilerle dolmuştu, şayet sessiz olmasalar o kadar öğrencinin sesi parşömen hışırtısını bastırırdı. Sonunda Profesör saatini kontrol etti ve üzerindeki koyu gri renkli ceketini düzeltti.

“Hoş geldiniz çocuklar. Adım bazılarınızın da bilebileceği gibi Theodore Jackson. Bu sene Teknomansi derslerini birlikte işleyeceğiz. Çok sayıda okuma ve dinleme çalışması yapacağız.” Sesi James’in beklediğinden çok daha sakince ve ölçülü çıkıyordu. Gri saçları düzgün biçimde taranmıştı. Siyah kaşları altında sanki bir çizgi oluşturuyordu.

“Daha önceden söylendiği gibi,” diye devam etti Jackson etrafta dolanmaya başlayarak “saçma sorular kadar nefret ettiğim bir şey yoktur. Bu size belirtilmediyse sorun değil. Sorduğunuz sorular sizin zihninizin ne ile dolu olduğunu belirler.” Durdu ve etrafı incelemeye başladı. “Yani sorduğunuz sorular öğrencinin dikkatini ölçer.”

Zane dirseği ile James’i dürttü. James önce ona sonra parşömene baktı. Zane daha ilk dakikadan Profesörün karikatürünü çizmişti. James bir yandan gülmemeyi denedi, diğer yandan Zane’in cüretkârlığına şaşırıldı.

Jackson devam etti. “Sınıfta dikkatli olun. Notlar alın. Önünüzdeki metinleri okuyun. Eğer bu adımları takip ederseniz çok az yardıma ihtiyacınız olacaktır. Tekrar söylüyorum, soru sormayı yasaklamadım. Sorduğunuz sorular bana daha önce söylediğim şeyleri tekrar ettirmesin. Eğer böyle olmazsa size cevap veririm. Fakat eğer olursa...” sesinin herkesçe algılanmış olmasını bekleyecek kadar durdu. “Size bu konuşmayı hatırlatırım.”

Jackson sınıftaki turunu tamamladı. Pencerenin yanındaki tahtaya doğru ilerledi. Asasını çıkarıp tahtaya doğrulttu. “Kim bana Teknomansi dersinde neler öğreneceğiniz açıklayabilir?” tahtada söylediği sözcükler belirdi.

Uzun ve sıkıcı bir duraklama yaşandı. Sonunda bir kız cesur davranarak elini kaldırdı.

Jackson kıza döndü. “Söyleyin, Miss... Affedersiniz isimlerinizi zaman içinde öğreneceğim. Gallows, öyle değil mi?”

“Evet, sir,” dedi kız sanki Franklyn’in tavsiyesine uymuş gibi. “Sanırım, yani öyle inanıyorum ki Teknomansi büyü bilimi dersidir.”

“Siz Rawenclaw binasında olmalısınız Miss Gallows.” Dedi Jackson kıza bakarak. “Rawenclaw’a beş puan ve ayrıca belirtmek isterim ki dersimde sanılar ve inançlar üzerine sözcükler duymak istemiyorum. İnanmak ve bilmek farklı şeylerdir. Bu sınıfta bilgilerimizi kullanacağız. Bilim. Sonuçlar. Eğer inanç unsurları istiyorsanız bir sonraki derste koridorun altındaki Madam Delacroix’in sınıfında bulunabilirsiniz.” İlk kez sesinde eğlenceli bir ton görülmüştü. Bazı öğrenciler gülümsedi, bazılarıysa sessizce güldü. Jackson asasını tekrar tahtaya doğrultarak döndü.

“Büyü bilimi, evet. Burada büyüün sadece mistik ya da doğüstü bir öge olduğuyla ilgili ciddi bir yanlış anlaşılma var. İnanmak sözcüğüyle büyüye yüklenen anlam şans, mistik ilimler ve Amerikan Quidditch takımı oluyor sadece. Kısacası aklınızdaki bu imgelemlerden kurtulmanız gerek.” Odada daha fazla gülümseme belirdi. Daha da önemlisi artık daha fazla kişi Profesör Jackson’ın gözüne bakıyordu.

“Büyü,” diye devam etti ve tahtada tekrar yazılar belirmeye başladı. “daha önceden de tekrar ettiğim gibi doğanın kanunlarına hiçbir zaman karşı gelmez. Büyü sadece doğanın bize verdiği değerleri mükemmel metotlarla kullanmayı öğretti. Mr. Walker.”

Zane herkes notlar alırken karaladığı karikatürüne bakarak yerinden zıpladı. Jackson hala Zane’e arkası dönük biçimde tahtaya bakıyordu.

“Bir gönüllüye ihtiyacım var Mr. Walker. Parşömeninizi ödünç alabilir miyim?” bu bir rica değildi. Tam konuştuğu sırada esasının küçük bir hareketiyle Zane’in parşömeni havalandı ve tüm sınıfın önünde sallanmaya başladı.

Jackson teki havada olan eliyle parşömeni kapdı. Parşömene bakmayarak önünü sınıfa döndü.

Herkes yüzlerindeki tarif edilemez ifadeyle Zane’in çizdiği Jackson’ın karikatürüne bakıyordu. Zane sanki sıranın altında kaybolmayı istemiş gibi sandalyesinde kıpırdandı.

“Bu gerçek hayatta kullanılabilen bir büyü mü?” diye sordu Jackson. O konuştuğu sırada parşömendeki çizim hareket etti. Karikatürün yüzündeki ifade çizgi filmlerde karakterlerin yüzüne sinirlendiklerinde yerleşen ifadeydi. Resimde bir değişiklik oldu, artık karikatürün önde bir sıra durmaktaydı. Zane’in kendisi ise bir karikatür olarak bu sırayı kaplamıştı. Birden bire Zane’in S.B.D notu resmin üzerinde görüldü. Çizgi karakter Zane dizlerinin üzerine çöktü ve yalvarırcasına kafasını karikatür Jackson’a doğru kaldırdı. Zane ağlamaya başladı ve gözyaşları yağmuru andıran bir şekilde komikçe akmaya başladı.

En sonunda sınıf kakkahadan kırılınca Jackson parşömeni kendine doğru çevirdi ve baktı. Haince bir ifadeyle gülümsedi. “Maalesef Mr. Walker az önce Miss Gallows sayesinde verilen 5 puan sizin yüzünüzden geri alınıyor. Hmm. Hayatın kaidesi.”

Tekrar sınıfta dolanmaya başladı ve Zane’in sırasına yaklaşınca ona bakma zahmetine bile girmeden parşömeni sıraya bıraktı. “Hayır, büyü sadece büyü diyerek basitleştirilemez. Gerçekte asıl büyücüler kimliklerini kâğıda yansıtmayı bilmelidirler. Bu doğadışı bir şey değildir. Büyü doğaya meydan okur fakat onun kurallarına karşı gelmez. Şöyle de denilebilir: büyü doğa dışı değildir fakat doğadan üstündür. Doğaya hem aittir hem de ondan bağımsız hareket eder. Bir başka örnek verecek olursak. Mr... Umm...”

Jackson yanında oturan çocuğu işaret etti. “Murdock, sir.” Dedi çocuk.

“Murdock. Siz cisimlenmeyi biliyorsunuz öyle değil mi?”

“Evet, sir.” Dedi Murdock.

“Bize cisimlenmeyi tarif edebilir misiniz?”

Murdock şaşırılmış göründü. “biraz insan temelini etkileyen bir şey değil mi? Demek istiyorum ki gitmek istediğiniz yeri seçiyorsunuz, gözlerinizi kapatıyorsunuz, sıvı gibi akarcasına gerçekleşiyor. Bir patlama ve orda ve ya buradasınız.”

“Patlama dediniz değil mi?” dedi Jackson, suratı ifadesizdi.

Murdock kızardı, “Eksik ya da fazla, birden belirirsiniz. İşte böyle.”

“Yani aniden olur demek istiyorsunuz.”

“Evet, sanırım böyle demek istemişim.”

Jackson kaşlarını çattı, “Sizce öyle demek.”

Murdock yanındaki çocuğa yardım istercesine baktı. “err, hayır. Yani evet demek istemişim. Aniden olur. Söylediğiniz gibi.”

“Sizin söylediğiniz gibi Mr. Murdock.” Diye düzeltti Jackson. Tekrar dolanmaya başladı. Gider gitmez başka bir öğrenci seçerek omzuna dokundu. “Miss?”

“Sabrina Hildegard, sir.” Dedi Sabrina elinden geldiğince kibar olmaya çalışarak.

“Sizden bir şey isteyebilir miyim, Miss Hildegard? Profesör Slughorn’un odasından iki şişe 10 saniye zamanlayıcı iksiri getirebilir misiniz? Soldan ikinci kapı sanırım. Teşekkürler.”

Sabrina aceleyle dışarı çıktı. “Mr. Murdock Buharlaşıma hakkında söylemek istediğiniz başka bir şeyler var mı acaba?”

Murdock kendisinin yeterince aşağılandığına karar vermiş gibi görünüyordu. Kafasını eğmişti.

Jackson kıpırdanmış gibi göründü. “Size şöyle anlatayım. Kim bana büyüle kaybedilen cisimlerin nereye gittiğini açıklayabilir?”

Bu sefer Petra Morganstern elini kaldırdı. “kaybedilen objeler hiçbir yere gitmezler, daha doğrusu her yerde olabilirler.”

Jackson onayladı. “kitaptan alıntı, Miss. Fakat boş bir tabir. Her ikisinde de olmayabilir ve ya her ikisinde de olabilir. Sınıfa bu konu hakkında daha fazla soru sormayacağım. Şimdi siz dinliyorsunuz ben de anlatıyorum.”

Odanın her tarafında herkes not almak için hazırlanmaya başladı. Jackson tekrar dolanmaya koyuldu. “Maddeler bildiğiniz gibi birçok şeyden yapılmış olabilirler. Atomlar bir araya gelir, şekil alır ve bir biçim kazanırlar. Bu bir şamdan,” Jackson herkese sıranın üzerinde bulunan şamdanı işaret etti. “gayet güzel şekillendirilmiş ve bize bir tane gibi görünüyor. Aslında yapısında milyonlarca tanecik var ve bu yüzden bunun bir tane olduğunu iddia etmemiz mümkün değildir. Bunu kaybettiğimizde,” Jackson esasını salladı ve cisim birden kayboldu. “bunu hareket ettirmiş, biçimini değiştirmiş ya da yok etmiş olmuyoruz öyle değil mi?”

Jackson’ın gözü kendisini dinleyen, notlar almaya çalışan ya da devam etmesini bekleyen öğrencilere takıldı.

“Hayır, bunun yerine uzayda bulunan atomların yer değiştirmesini sağlıyoruz.” Dedi anlamlıca. “birçok şeyi patlatıyor, bir noktadan diğer bir noktaya savuruyor, belki de milyonlarca maddenin yapısında değişikliğe neden oluyoruz. Az önce kaybolan şamdanı dikkate alırsanız, onun uzayda hangi maddelere etki ettiğini bilemezsiniz. Bu da demektir ki maddenin atomlarını ayrıştırabilir, onu uzay boşluğunda hareket ettirebiliriz. Kısacası, şamdan hala burada. Fiziksel olarak sahip olduğu milyonlarca atom parçalandı. Yani o şu anda hem her yerde, hem de hiçbir yerde.”

Sabrina zamanlayıcılarla geri döndü ve onları Jackson’ın masasına koydu.”Ah, teşekkür ederim Miss Hildegard. Mr. Murdock?”

Murdock tekrar baktı. Sınıfta hafif bir kıkırdama oldu. “Sir?”

“Korkma benim cesur dostum. Senden yapmanı istediğim şey senin yaşındaki biri için çok basit bir şey. Sadece buharlaşacaksın.”

Murdock şaşırılmış göründü. “Buharlaşmak mı? Ama... Ama kimse okul arazisinde buharlaşamaz, sir.”

“Evet, doğru. Teoride doğru olabilir fakat sanırım bunu aşabiliriz. Burada eğitim veriyoruz ve senin buharlaşmana izim verdiğim sürece yapabilirsin. Şimdi Mr. Murdock şuradan,” Jackson odanın köşesini işaret etti. Sonra bir başka yeri gösterdi. “şuraya.”

Murdock durdu, Profesörün kendisinden istediğine konsantre olmuş görünüyordu. “Benden bu odadan yine aynı odaya buharlaşmamı mı istiyorsunuz?”

“Bulunduğun yerden şu köşeye buharlaşmanı istiyorum. Bu senin için çok zor değildir umarım. Ve tabii şunu taşımak da var.” Jackson Sabrina’nın getirdiği şişelere uzandı. “Bunu buharlaşmadan önce kullanacaksın. Anladın mı?”

Murdock kaygıyla onayladı. “Önemli değil, sir. Bunu gayet rahat yapabilirim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten. “ dedi Jackson zamanlayıcıyı Murdock’a uzatarak. Tekrar kürsüye geldi ve ikinci zamanlayıcıyı da kendine aldı.

“üç deyince, Mr. Murdock. Bir... İki... Üç!”

Murdock ve Jackson zamanlayıcılarını sıkı sıkıya tuttular. Birkaç saniye içinde Murdock bir gürültüyle kayboldu. Herkes köşeye doğru döndü. Jackson küçümseyerek bakarken elinde zamanlayıcıyı tutuyordu. Arkasındaki sıraya yaslandı ve sonra gayet tembelce odanın köşesine döndü. İkinci bir gürültüyle Murdock tekrar göründü.

“Korkarım ki Mr. Murdock hipotezleriniz tutmadı. Lütfen sıranıza geri dönün, teşekkürler.”

Jackson sınıfa baktı ve zamanlayıcıları gösterdi.”Birkaç dakika öncesine bakın demek ki cisimlenme imkânsız değilmiş. Bu durumda Teknomansi bize bu konuda ne bilgi verebilir? Bu sizin için pek uygun sayılmaz. Ben cevaplayacağım.”

Jackson sınıfta dolanmaya başlar başlamaz kelimeler tahtada tekrar belirmeye başladı. Sınıfın her yerinde öğrenciler parşömenlerine gömülmüşlerdi.

“Cisimlenme aslında objeleri kaybetme ile aynı yöntemi kullanır. Cisimlenen kişi kendi atomlarını parçalar ve gitmesi gereken yere bu haliyle yol alır. Her yere yayılmış durumdayken bile zihnini kontrol edebilir ve bu sayede gitmesi gereken noktaya ulaşabilir. Londra’daki Ebbets Tarlalarında duran büyücü buharlaşır-her yere yayılır- ve yine Ebbets Tarlalarının bir başka noktasında tekrar belirir. Temelde büyücü buharlaştığında nereye gitmesi gerektiğini biliyordur. Şimdi bana kim bana teknomansi nerede ve nasıl kullanılmış açıklayabilir?”

Kısa bir sessizlikten sonra Gallows isimli kız tekrar elini kaldırdı. “Çünkü cisimlenme bir büyücü için aniden gerçekleşir.”

“Kısmen doğru, Miss Gallows.” Dedi Jackson şefkatle. “Cisimlenme zaman alır, fakat bu zaman esnektir, değişebilir. Aslında bu büyücünün cisimlenmeden önce gitmesi gereken noktaya aklını ne kadar çabuk ulaştırdığıyla ilgilidir. Belirmeniz için gereken süreye hükmedemezsiniz, çünkü o sırada kişinin aklı donuktur ve zaman almamış gibi gelir. Büyücü bu sırada hiçbir şey düşünemez ve ya hissedemez, aksi taktirde tekrar belirme asla gerçekleşmeyecektir.”

“Evet, Murdock?”

“Bir sorum var, sir. Özür dilerim. Ebbets Tarlası...” öksürdü, boğazını temizledi ve devam etti. “Ebbets Tarlası nerede?”

James öğleden sonra üçünün de boş olduğu kısa bir zaman diliminde Zane ve Ralph ile buluştu. Birbirlerinin ortak salonlarına gidecek vakitleri yoktu belki ama boş sınıflarda dolanıp, bahçede kendilerinden büyük olan sınıfların dedikodusunu yapabilirlerdi pekâlâ.

“Size söylüyorum, şu kaya duvarı konuşmak yerine büyü yapabilir bence.” Dedi Zane Ralph’a. “onun bir saat gibi işlediğine yemin edebilirim.

“Ben öğretmenimizi sevdim. Profesör Flitwick. Çevrede görmüş olmalısınız.” Dedi Ralph konuyu değiştirerek.

Zane hala aynı yerdedi. “Bu adamın arkasında gözü filan olmalı. Bir büyücülük okulunun böyle olabileceğini kim bilebilirdi ki?”

“Profesör Flitwick başlangıç sözcüklerini ve asa çalıştırmalarını öğretiyor değil mi?” diye sordu James Ralph’a.

“Evet, bu mükemmel. Demek istiyorum ki, büyüye inanmak ve onun yapıldığına şahit olmak arasında büyük bir fark var. Bir de sırasının üzerine kitaplarını yığmak zorunda kalmasa.”

“Kitaplar?” dedi Zane merakla.

“Evet, bu sayede bizleri görebiliyor. Onlara kim bilir ne kadar para harcadı. Aslında sadece asanın tek bir hareketiyle köşedeki tüm kitapları masanın üzerine taşıdı.”

“Peki, bunu yapmada sen nasılsın?” diye sordu Zane. James Ralph’ın tuhaf asasını düşünerek homurdandı.

“Aslında hiç de kötü değildi.” Dedi Ralph. Zane ve James arasında kısa bir bakışma oldu.

“Gerçekten, kötü değildi.” Diye tekrar etti Ralph. “demek istiyorum ki sandalyeleri filan taşımaya çalışmıyoruz. Sadece kuş tüylerini uçuruyoruz. Flitwick ilk seferde yapmamızı beklemediğini söyledi. Ama yine de herkes kadar iyi yapabiliyorum.” Ralph düşünceli göründü. “Belki biraz daha iyi. Flitwick benim yaptıklarımı gördüğünde gayet memnun olmuş gibiydi. Bunun benden kaynaklı olduğunu söyledi.”

“Şu kardan adam sopasıyla kuş tüylerini mi uçurdun yani?” dedi Zane gülerek.

Ralph sinirlenmiş gibiydi. “Evet, sana bilgi olsun diye söylüyorum, Flitwick asaların sadece araç olduğunu söyledi. Büyüyü büyücü yapar. Belki de yetenekliyimdir. Bu sizin için yeterli oldu mu Sayın Asa- Dâhisi?”

“Shh, özür dilerim.” Dedi Zane. “Sadece dalga geçiyordum.”

“Unut gitsin.” Dedi James tekrar yürümeye başladıklarında. “Flitwick haklı. Asanın nerden geldiği kimin umurunda. Sen yapman gerekeni yaptın sonuçta değil mi?”

Ralph kendine gururlu bir hava takındı. “Galiba haklısın. Onu kullanabiliyorum ve hala her şey yerli yerinde.”

“Güzel,” diye onayladı James.

Yeşil kravatlı bir üst sınıf öğrencisi James’e çarptı ve çimenliklere doğru sendelemesine neden oldu. Ralph’a da çarpmıştı ama Ralph da en az o çocuk kadar uzun ve iri yapılı olduğu için etkilenmemişti. Çocuk Ralph’a dik dik baktı.

“Özür dilerim.” Dedi Ralph çocuk durup kendisine bakmaya başlayınca.

“Kendinize dikkat edin çömezler.” Dedi çocuk bir James’e bir Ralph’a bakarak. “Ve kimlerle muhatap olduğuna dikkat et Mr. Deedle.” Cevap beklemeden yürümeye devam etti.

“Bu senin bana trende bahsettiğin Slytherin ruhu olmalı.” Dedi Zane. “Arkadaş olabileceğimize inanmıştım.”

“Bu Trent.” Dedi Ralph uzaklaşan çocuğu izleyerek. “bana tetrisin bir büyücü için uygun bir araç olmadığını anlatan çocuk.”

James yarım yamalak duymuştu. Oğlanın taktığı bir şeyler onda bir hareketliliğe neden olmuştu. “Ne yazıyor bu rozetlerde?”

“Evet, hepsi bunlardan giymeye başladı.” Dedi Ralph. “Tabitha Corsica bugün ortak salonda dağıtıyordu. Burada.” Ralph çüppesinin cebinden az öncekine benzer bir rozet çıkardı. “Ben kendiminkini takmayı unuttum.”

James rozete baktı. Lacivert zemine beyaz yazıyla yazılmış ‘Değiştirilmiş Büyücülük Tarihine Karşı’ imgesini gördü. Değiştirilmiş Tarih yazısının üzerinde kırmızı bir çarpı işareti belirip kayboldu.

“Hepsinde aynısı yazmıyor.” Dedi Ralph rozeti geri alarak. “Bazılarında ‘Kazananları Sorgulayın!’ diye yazıyor. Daha birçok söylem var. Bu arada seherbaz ne demek?”

Zane bilmiş bir tavır takındı. “Babam bir keresinde ‘seherbazların görevi ‘gibi bir şey söylemişti. Bunu biliyor çünkü Yeni Zelanda’da gerçekleşen olaylardan haberdar. Babam eğer seherbazlara daha çok bütçe ayrılırsa daha iyi şeyler yapabileceklerini düşünüyor.”

Ralph Zane'e baktı. James konuşmaya başladı. "Seherbazlar," dedi dikkatlice "Karanlık cadı ve büyücülerini yakalayan büyücü ve cadılardı. Bir bakıma büyücü polisi de denilebilir. Benim babam da bir seherbaz."

"Seherbazlık Bürosunun Başkanı demek istedin sanırım." Diye bir ses geldi geçen guruptan. Gurubun önünde James'e bakan Tabitha duruyordu. "Kestiğim için üzgünüm," guruptaki herkes az önceki rozetlerden takmışlardı ve James'e bakıyorlardı.

"evet öyle." Dedi James kısa bir sessizlikten sonra.

"Baban büyücü polislerinin şefi mi yani?" dedi Zane bakışlarını Slytherinlerden James'e çevirerek. James durakladıktan sonra onayladı. Şimdi diğer rozetlerde ne yazdığını okumak için bir şans vardı. Bir tanesinde ' İnsanları Korkutan Seherbazlara Hayır, Büyücülüğün Kısıtlanmamasına Evet!' yazıyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kendisine çok iyi şeyler hissettirmemişti.

Zane döndü ve Ralph'ı dirseğiyle dürttü. "Şu rozeti taksan iyi olur. Yoksa senin binadakiler sende seherbaz emperyalizminin ve değiştirilmiş tarihin tarafında olduğunu düşünecekler."

James boş boş baktı ve birkaç dakika önce Ralph'ın söylediklerini hatırladı. "Oda arkadaşlarından birinin tetrisine ilgili bir şeyler yaptığını mı söylemiştin?"

Ralph ciddi bir şekilde gülümsedi. "Evet, ama o olmayabilirde. Birileri aldı. Gerçi bunun varlığını çok fazla kişi bilmiyor. Tabi birbirlerine söylemiş olabilirler. Tek bildiğim bunu size gösterdikten sonra ortadan kaybolduğu. Oda arkadaşlarımdan büyü dışı şeylerle ilgilendiğini sanmıyorum."

Ralph sustu. James hissettiği bu kötü havanın kaynağını bilmiyordu. Sadece birkaç tane Slytherin gelmişti ve rozetleri görmüştü. Ve şimdi içlerinden birinin Ralph'ın Muggle tetrisini aldığını düşünmeye başlamıştı. Peki, ama neden?

Zane konuşmaya başladığında Hogwarts duyurular köşesinin önünden geçiyorlardı. "Hey, kulüplerin ilanları asılmış. Hadi biz de katılalım!" bir tanesine dikkatlice baktı. "Germen harflerini anlama! Arkadaşlarınızın ve kendinizin alın yazınızı tahmin edin! Yıldızların dilini öğrenin!" blah blah... 'Takımyıldızları Kulübü. Perşembe günleri saat 11'de Doğu Kulesinde buluşalım.' Bana gece geç saatlerde dışarıda dolanmak için bir bahane gibi geldi. Ben katılıyorum." Elindeki mürekkepli kalemle adını isimlerin yazılması gereken bölgeye yazdı.

James ve Ralph da onunla aynı şeyi yaptılar. Ralph ilanları yüksek sesle okumaya başladı. "Münazara Takımı, Büyücü Satrancı Takımı, Bina Quidditch Takımı Seçmeleri..."

"Ne, nerede?" dedi Zane hala kalemi elinde tutarak. Bir parşömen buldu ve Rawenclaw Quidditch takımına adını yazmaya koyuldu. "Binanın süpürgelerinden birine el koydum. Sizce şansım yaver gider mi?"

James Zane'in elinden onun heyecanını paylaşarak dolma kalemi aldı. "Hiçbir şey imkânsız değildir. Babam ilk yılında Gryffindor takımının arayıcısı olmuştu. Kuralları değiştirmelerinin bir sebebi de bu aslında. Eskiden birinci sınıflar takımlara giremiyorlardı. Fakat şimdi izin veriyorlar, tabi bu çok sık gerçekleşmiyor." James adını Gryffindor Quidditch Takımının altına yazdı. Elemeler bir gün sonra ders çıkışında yapılacaktı.

"Ralph sen de Slytherin için katılına! Hadi ama! Tüm arkadaşların katıldı!" Zane iri yapılı olanı yüreklendirmeye çalışıyordu.

"Hayır, sporda hiçbir zaman iyi olamadım."

"Sen mi?" diye cırladı Zane Ralph'ın omzunu sıvazlayarak. "Duvar gibisin, tek yapman gereken kalenin önüne geçip beklemek. Eminim o delikleri görebilmeleri için seni süpürgeenden atmaları gerekecektir."

“Kes sesini!” diye bağırdı Ralph, gülmemeye çalışıyordu fakat hem kızarmıştı hem de gülümsüyordu. “Aslında ben Münazara Takımına katılmayı düşünüyorum. Tabitha bu konuda iyi olabileceğimi düşünüyor.”

James şaşırmişti. “Tabitha senin Slytherin Münazara Takımında olmanı mı istiyor?”

“Aslında,” dedi Zane Münazara Takımının ilanlarını işaret ederek. “Münazara takımları binalara göre sınıflandırılmıyor. Sadece Takım A ve Takım B şeklinde. Bak, farklı binalardan olanlar aynı takımda. Bir kısmını da Alma Aleron’dan gelenler oluşturuyor.”

“Neden katılmıyorsun ki Ralph?” diye sordu James. Ralph bunu gerçekten istiyordu.

“Bilmiyorum, belki katılırım.”

“aaa, bak Petra Takım A’da.” Dedi Zane. İsmi yazmaya başladı.

James kaşlarını çattı. “Takıma sadece Petra Morganstern de katıldığı için mi giriyorsun yani?”

“Daha iyi bir sebebin var mı?”

“Biliyorsun,” dedi James gülerken “Bence onlar Ted’le çıkıyorlar.”

“Babam kızların tüm dondurmaların tadına bakmadan hangisinin daha iyi olduğuna karar veremediklerini söyler.” Dedi Zane dolma kalemı kaldırarak.

Ralph kaşlarını çattı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Zane Ted’in parasının bittiği zaman romantizminde biteceğini söylüyor.” Dedi James. Her ikisi de Zane’in bu ısrarcı tavrı hakkında hem endişeleniyor hem de ona hayranlık duyuyorlardı.

“Demek oluyor ki,” diye cevapladı Zane “Petra birçok erkekle beraber olmadan hepsinden daha uygununun kim olduğunun farkına varamayacak. Ben sadece onun ilgi alanına gireceğim günü bekliyorum.”

Ralph bir süre Zane’i irdeledi. “11 yaşında olduğunun farkında mısınız?”

James, Ralph ve Zane’in ikisi yürümeye başlayınca durdu. Gözleri ilan panosundaki bir resme takıldı. Yüzüne güneş ışığı vuran ve elinde bir kupa tutan bir çocuğun resmiydi. Bütün büyücü fotoğraflarında olduğu gibi bu da siyah-beyazdı ve hareket ediyordu. Bu babasıydı, siyah saçları alındaki şimşek biçimli yarayı kapatıyordu. Sanki kameranın görüş alanı dışında duran birilerine ulaşmaya çalışır gibi rahatsızca kıpırdanıyordu. Onun yanında gümüş ve mavi kristallerle işlenmiş bir çerçeve içerisinde duran bir başka fotoğraf daha vardı.

James altında yazanları okudu.

Üç Büyücü Turnuvası

Kazananlar, Harry Potter ve Cedric Diggory,

Hogwarts’ın Gryffindor ve Hufflepuff binalarından

Diğer okullar olan Durmstrang Enstitüsü ve Beauxbaton Büyücülük

Akademisinin

Öğrencilerini eleyerek yarışmayı kazanmaları dolayısıyla

ödüllendirildiler.

Daha fazlası da yazıyordu fakat James okumadı. Hikâyeyi biliyordu: babasının ismi bir karanlık büyücü olan Crouch tarafından kadehe atılmıştı. Harry ve Diggory kupaya dokunduklarında Voldermort’un dönüşünün gerçekleştiği mezarlığa gönderildiler. Babasının fotoğrafta keyifsiz görünmesi de bundandı zaten. Turnuvaya katılmak için gereken yaşın altındaydı ve üç kişilik olması gereken bu turnuva kendisi yüzünden dört kişiye çıkmıştı. Çevresindeki herkes onu hile yapmakla suçlamıştı.

James Diggory’e ait olan diğer fotoğrafa baktı. Daha önce Diggory’nin fotoğrafını hiç görmemişti ama yine de yabancı görünmüyordu. Onun hikâyesini de biliyordu, gönderildikleri mezarlıkta Voldermort’un kumandası altında olan bir büyücü tarafından James’in babasının gözleri önünde öldürülmüştü. Babası bu gece hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı ve James bunun sebebinin anlamaya çalışıyordu.

Geri döndü, Ralph ve Zane’i yakalamak için koşmaya koyuldu.

Bir sonraki gün K.S.K.S. dersi kitaplarını toplamak için uyku salonundaydı fakat Nobby’i pencerenin önünde kendisini sabırsızca beklerken buldu. Pencereyi açtı ve Nobby’ın bacağına bağlanmış parşömeni aldı.

Sevgili James;

Baban ve ben yapabileceğinden emin olmamıza rağmen rahat olmana sevindik. Amcan Ron da hepimiz gibi bir Gryffindor olduğun için seni kutluyor. Okuldaki ilk gününün nasıl geçtiğini sormak için bekleyemedik. Aslında babanın güvenlik önlemleri ve başka şeyler için Amerikan Büyücü Delegeleriyle buluşmaya oraya geleceğini bildiğini sanıyorum. Ben kardeşlerin Albus ve Lily ile birlikte kalıyorum fakat baban orada olabilmek için önümüzdeki haftayı dört gözle bekliyor. Eminim ki yemeklerini cüppene döküyorsundur ve her hafta bitmeden yıkatmak zorunda kalıyorsundur. Bu şakaydı tabii ama gerçeklik payı da var elbette.

Sevgilerimler;

Annen.

James notu kaldırdı ve koşarken çantasındaki kitaplardan birinin içerisine koydu. Bir hafta sonra babasını göreceği bilgisi onda karışık duygular uyandırmıştı. Elbette babasını göreceği ve onu arkadaşlarıyla tanıştıracacağı için heyecanlıydı. Yine de bu ziyaretin babasının gölgesinde kalmasına neden olacağı düşüncesi onu bunaltıyordu. Aslında Zane ve Ralph’ın Muggle doğumlu olmasına şükrediyordu, çünkü babasının ne kadar büyük işler başardığını bilmiyor olacaktı. K.S.K.S sınıfına girdiğinde kalabalık içinde bir Slytherin’in üzerinde bir başka rozet gördü. ‘Eleştirel Büyücülüğe Karşı İleri Görüşlü Büyücüler!’ yazıyordu. Bir süre başı döner gibi oldu ve sinirlendiğini fark etti. Tam o sırada kapının yanındaki duvarda duran gazete kupürünü gördü. ‘Hogwarts Şöleni Boyunca Harry Potter Amerikan Delegelerine Eşlik Edecek. Bir Güvenlik Sorunu Daha!’ gazeteye yaklaştı ve gazetede Harry Potter’ın fotoğrafı üzerine takılmış rozeti gördü. ‘Kurbanları Sorgulayın!’

“hadi!” dedi Ralph James’e katılarak. “Geç kalacağız.”

Odanın içerisinde bir tur attıktan sonra kendilerine iki tane boş sıra bulup oturdular. Ralph James’e yöneldi.

“Gazetede bahsedilen senin baban mıydı?”

James Ralph’ın bunu fark etmemiş olmasını diliyordu. Ralph’a baktı. “Evet. Annem mektupta bahsetmişti. Önümüzdeki haftanın başında geliyor. Tahminimce Amerikalılarla gerçekleşecek büyük bir buluşma.” Ralph hiçbir şey söylemedi ama rahatsız olmuş gibi göründü.

“Sen bunu daha önceden biliyor muydun?” diye fısıldadı James.

“Hayır.” Diye mırıldandı Ralph. “Aslına bakarsan tam olarak öyle değil. Bizim binadakiler sabahtan beri bunun hakkında konuşuyorlar. Sanırım hepsi senin babanla ilgili.”

James, Ralph’a baktı, ağzı şaşkınlıktan açılmıştı. Şimdi Tabitha Corsica ve tüm diğer Slytherinlerin sinsice gülümsemelerini ve tuhaf davranışlarını anlıyordu. Taktikleri değişmişti ama konu her zamanki gibi aynıydı. Profesör Franklyn içeri girer girmez James önüne fındı, dudakları bir çizgi halini almıştı. Profesör Jackson onunla birlikte yürüyor ve elinde siyah deriden yapılmış bir çanta taşıyordu.

“Merhaba çocuklar.” Dedi Franklyn. “Eminim ki birçoğunuz daha önceden Profesör Jackson ile tanışmıştır. Bize bir süre müsaade ederseniz sevinirim.” Jackson mermer gibi suratıyla sınıfı taradı. Zane’in ona taktığı isim gerçekten uygundu ‘kaya duvar’ diye düşündü James. Franklyn Jackson’a döndü ve konuşmaya başladı. Jackson Franklyn’in söylediklerinden hoşnut görünmüyordu. Çantasını birkaç dakikalığına kenara koymuştu.

James çantaya baktı. Oturduğu yerden en fazla birkaç adım uzaktaydı. Jackson’u bu çantadan ayrı hiç görmemişti.

James iki Profesör arasında sır olarak kalması gerektiğine inandığı konuşmayı dinlememeye çalıştı. Elbette bu, konuşmayı daha ilgi çekici hale getiriyordu. “mağara” ve “Merlin” gibi bir şeyler duymuştu. Sonra odada üçüncü bir ses yankılandı.

“Profesör Jackson” dedi ses, aslında yüksek bir tonda söylememesine karşın gayet buyurgandı. James kimin konuştuğunu anlamak için yöneldi. Madam Delacroix kapının hemen iç kısmında ayakta bekliyor ve bir yandan öğrencileri süzüyordu. “Sınıfımızın sizi beklediğini bilmeniz gerektiğini düşündüm. Sizin biraz...” doğru kelimeleri arıyor gibiydi “dakik olma kusurunuz var.” Sesinde hem Fransız hem Amerikan aksanı hissediliyordu. Sakince gülümsedi, döndü ve koridorda kayboldu. Jackson’un az önce boşalan kapı girişine bakarkenki yüz ifadesi her zamankinden çok daha haşındı. Franklyn’e baktı ve çantasına yöneldi. Donup kalmış gibiydi, James bunu görünce kendini Profesörün ayaklarının dibine bakmaktan alıkoyamadı. Profesörün yanında duran deri çantanın ağzı açıktı. İçinden bir şeyler parıldıyordu. Ağzının açık olduğunu Profesör Jackson ve James dışında kimse fark etmemişti. Jackson yavaşça çantasına uzandı ve ağzını kapatarak tuttu. James çantaya göz atmaya fırsat bulamamıştı ama sanki içinde pahalı ve karanlık bir elbise var gibiydi. Jackson çantayı sahiplendi ve yine o duvar gibi suratıyla James’e baktı. James bakışlarını başka bir yöne çevirmeyi denedi fakat bunu yapmak için çok geçti. Jackson James’in çantanın içindekini gördüğünü biliyordu. Hiçbir şey söylemeden yılların yükünü sırtına almış bir oduncunun edasıyla arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

“Sabrınız için teşekkür ederim.” Dedi Franklyn sınıfa gözlüklerini düzelterek. “Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfına hoş geldiniz. Sanıyorum ki birçoğunuz ismimi biliyor ve geçmişim hakkında bazı fikirleri var. Aklınızda bir takım soru işaretleri belirmiş olabilir. Evet, ben Benjamin Franklyn’im. Mugglelara elektrik kullanmalarını ben öğretmedim ama bu konuda ufak müdahalelerim oldu. Bir takım sebepler yüzünden Amerika Kıtalar Kongrelerinin bir parçasıyım fakat Bağımsızlık Bildirgesini imzalayanlardan biri değilim. Ve yine bildiğiniz gibi ismimin iki farklı söylenişi var; bunlardan birincisi Muggle dünyasında bilineni. Ve evet, yüzümün Amerikan Dolarını süslediğinin farkındayım. Doğruyu söylemek gerekirse bunun insanların bana olan hayranlığından ileri geldiğini düşünüyorum. Ve evet sihrin bile uzatamayacağı kadar uzun süreli bir yaşamım var, yani çok yaşlıyım. Hayır, zannettiğiniz gibi ölümsüz değilim. Bazı gerekli yardımlarla bu kadar yaşlı olmama rağmen yaşamaya devam edebiliyorum. Şimdi bunların dışında başka sorusu olan var mı?” Franklyn gülümseyerek ve sınıfı irdeleyerek konuşmasını bitirdi. Mırıltılar duyuluyordu.

“Harika, devam edelim o zaman. Ve lütfen...” diye devam etti Franklyn masanın üzerindeki kocaman kitabı açarak. “Şu Benjamin şakalarını yapmaktan vazgeçelim. Bundan iki yüz yıl önce eğlenceli değillerdi ve hala eğlenceli değiller. Teşekkürler.”

Akşam yemeği için Büyük Salona giderken Hagrid’in kulübesinin yanından geçtikleri sırada bacasından dumanların geldiğini gördüler. James sevinçle Ralph’a seslendi ve birlikte kapıya doğru yöneldiler.

“James!” dedi Hagrid kapıyı açar açmaz. James’in içinde kaybolduğu kolları arasına alıp sarıldı. Ralph gözlerini şaşkınlıkla açmış Hagrid’i inceliyordu. “Bu okulda bir Potter daha görmek ne güzel. Annen, baban, Albus ve Lily nasıllar?”

“Herkes iyi Hagrid. Neredeydin?”

Hagrid kapıyı kapattı. Hepsi birlikte okul arazisinden kaleye doğru ilerlemeye başladılar. “Dağların zirvesinde yani devlerin yaşadığı yerde onlarla buluşmaya gitmiştik. Grawp ve ben her sene gidiyoruz biliyorsun. Onlara karşı güven duyduğumuzu ve dürüst olduğumuzu göstermek zorundayız. Orada uzun süre kalınca Grawp’a bir kız arkadaş bulduk. Yanındaki arkadaşın kim, James?”

James dakikalardır Ralph’ın varlığını unutmuştu ve Hagrid’in kardeşi safkan bir dev olan Grawp ile birlikte dağlarda kaldıkları zamanları zihninde canlandırmaya çalışıyordu. “Ah, evet. Bu arkadaşım Ralph Deedle. O da benim gibi birinci sınıf. Hagrid, Grawp’ın âşik olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Hagrid tuhaf bir bakış attı. “Avv, onu ve kız arkadaşını birlikte görmek çok güzel. Şu anda ikisi de mutlular. Devlerin arasındaki ilişkilere akıl erdirmek zordur bilirsın.”

Ralph konuşmayı yakalamakta güçlük çekiyor gibiydi. “Grawp, senin kardeşin yani, bir dev mi?”

“Ah, evet.” Dedi Hagrid mutluca. “Aslında diğerlerine göre çok küçük, 16 metre civarında. Siz onun kız arkadaşını görmelisiniz. Doruk-noktası kabilesinden ve yaklaşık 22 metre. Tabii benim tarzım bir kız değil elbette. Ama Grawp ondan hoşlanıyor. Şaşırtıcı olmamakla birlikte bir devin böyle bir birliktelik yaşaması, onun insan ilişkilerindeki ilk adımı sayılabilir. Günün en güzel vakitlerini birlikte geçiriyorlardı. Bundan sonra Grawp her yerde onu arar oldu.”

James aklından geçen cevabı duymamak için sormaya korkuyordu. “Grawp kız arkadaşını buraya mı getirdi?”

Hagrid değişik bir bakış sergileri. “evet, öyle. Burası onun evi değil mi? Ondan kendine güzel bir eş yapacak. Ormanın iç kısmında birlikte yaşamaları için küçük bir mezbele inşa etti. Eminim Grawp şimdi oradadır ve eşine yardım ediyordur.”

James Grawp’ın 22 metrelik eşine yardım edişini gözünde canlandırmaya çalıştı fakat bunun biraz abes olacağını düşündüğü için bu fikirden vazgeçti. Hayali gözünün önünden silmek istercesine kafasını salladı.

“Babanın haftaya buluşma için buraya geleceğini duydum James.” Dedi Hagrid giriş salonuna girdiklerinde. Suyun öte tarafındaki kokuşmuş beyinlilerle buluşma öyle mi?”

James Hagrid’in söylediklerini birleştirmeye çalıştı. “Eğer sen öyle diyorsan öyledir.”

“Babanla eskiden olduğu gibi karşılıklı çay içmek güzel olacak. Sana baban, Hermione ve Ron’un Norbert’i buradan kaçırma nasıl yardım ettiklerini anlatmış mıydın?”

“Neredeyse yüz kez Hagrid.” Dedi James gülererek büyük salonun kapısını açtığı anda. “Ama üzülme, her seferinde biraz daha değişiyor.”

Daha sonra, akşam yemeği neredeyse bittiğinde James Hagrid ile daha fazla konuşabileceklerini düşündüğü bir yerde onu beklemeye başladı. “Hagrid, sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette sorabilirsin. Doğru cevabı verebileceğimden emin değilim ama elimden geleni yaparım.”

James etrafa baktı ve Ralph’ı Slytherin masasında Tabitha Corsica’nın gurubunun bulunduğu bölgede otururken gördü. Yüzüne yansıyan ışığın altında Tabitha ciddi bir şekilde konuşuyordu. “Bugüne kadar insanlardan her hangi birinin seçiminde yanlış yapıldığı oldu mu? Yani Seçmen Şapka öğrencileri binalara yerleştirmede hiç hata yaptı mı?”

Hagrid sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Daha önce böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım.” Dedi. “Bazı insanlar yerleştirildikleri yerleri beğenmeye bilirler ama bu yanlış yerde oldukları anlamına gelmez. Demek oluyor ki herkes nerede mutlu olacaksa oraya yerleştirilir. Bu neden seni bu kadar rahatsız etti ki?”

“Ooo, yanlış yere seçildiğini düşündüğüm kişi ben değilim.” Dedi James gözlerini Ralph’ın üzerinden çekerek. “Yani sadece meraktan sordum. Genel bir soruydu.”

Hagrid gülümsedi ve James'i sarsacak şekilde sırtına vurdu. "Aynı baban gibi. Kendi yolunda devam etmek yerine başka insanların hoşnutluklarını gözetir. Ama eğer dikkatli olmazsan sen de baban gibi kendini kaynayan bir kazanın içinde bulursun." Nehrin içinde kaybolan taşların sensi andıran bir hareket yaptı. Bu düşünce Hagrid'e iç huzuru vermiş gibi görünüyordu. "Eh, Seçmen Şapka'nın işini bildiğine eminim. Her şey yoluna girecektir. Bekle ve gör."

Ama James kendi masasına giderken Slytherin masasında oturan Ralph'la bir için bulunduğu göz kontağında endişelenmekte olduğunu fark etti.

